

LISA UNGER

In mijn bloed

'Lisa Unger is een van mijn favoriete auteurs.
Ze wordt met elk boek nóg beter.'

Karin Slaughter

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

Over het boek

Het leven van Lana Granger is een farce. Ze heeft zoveel leugens verteld over zichzelf dat ze amper nog weet wat de waarheid is. Ze gaat aan de slag als oppas van Luke, een moeilijk hanteerbaar jongetje dat weggestuurd is van verschillende scholen. Luke manipuleert alle mensen in zijn leven en niemand kan hem aan. Maar in Lana lijkt hij zijn gelijke te hebben gevonden – of zij de hare?

Dan verdwijnt Lana's beste vriendin Beck spoorloos. Lana's alibi klopt niet en de politie legt haar het vuur na aan de schenen. Lana gaat echter gewoon door met liegen, totdat blijkt dat iemand haar duistere geheimen kent en staat te popelen om ze aan het licht te brengen.

Over de auteur

Lisa Unger werd geboren in Connecticut, maar groeide op in Nederland, Engeland, New Jersey en New York. Voor ze zich volledig aan het schrijven wijdde werkte ze in de uitgeverwereld. Van haar boeken, die verschijnen in meer dan 26 landen, werden wereldwijd miljoenen exemplaren verkocht. Lisa Unger woont met haar gezin in Florida.

Van dezelfde auteur

Mooie leugens
Halve waarheden
Verdronken hart

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Lisa Unger

In mijn bloed

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

In the Blood

Original English language edition copyright © 2012 by Lisa Unger

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original publisher, Touchstone, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York.

Vertaling

Mary Bresser

Omslagbeeld

© Plainpicture

Omslagontwerp

Sanneke Prins, Sproud Amsterdam

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers

ISBN 978 94 005 0384 7

NUR 305

Voor Ocean Rae

Ik hou van je, zoals kersenbloesem van wind houdt.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Tijger! Tijger! vlammenvuur
in het bos van 't nachtelijk uur,
welk onsterfelijk oog of wie
ontwierp uw wilde symmetrie?
Door welk vuur in lucht of trog
zijn uw ogen ooit gewrocht?
Naar welk zwerk durft hij te gaan?
Welke hand pakt vlammen aan?
Wat voor schouder, zo apart,
vervlocht de spieren van uw hart?

William Blake, 'The Tyger', *Songs of Experience*,
vertaling Erik Bindervoet

Proloog

Er zitten twaalf latten onder mijn bed. Dat weet ik omdat ik ze steeds weer opnieuw tel. *Eentweedrieviervijfzeszevenachtnegentienelftwaalf.* Ik fluister de getallen en vind troost in de klank ervan, zoals iemand die in God gelooft troost vindt in gebed. Het verbaast me hoe hard gefluister kan klinken. Beschut door de witte gloed van de volant om mijn bed en het geluid van mijn eigen stem kan ik het geschreeuw, het verschrikkelijke gejammer, bijna uitbannen. Maar dan wordt het stil, wat nog veel erger is.

In die stilte, die even plots komt als het vallen van de nacht, kan ik mijn eigen hart horen kloppen, voel ik het bonken in mijn borst. Ik beweeg me niet en laat mezelf wegzakken in het dikke tapijt, dieper en dieper, tot ik niet meer besta. Er gebeurt iets beneden. Ik hoor dat er iets zwaars over de vloer van de eetkamer wordt gesleept. *Wat is hij aan het doen?*

Ik vlucht hier vaker naartoe. Hier schuil ik voor de zoveelste orkaanuitbarsting in het miserabele huwelijk van mijn ouders. Ik luister naar hun stemmen die door de dikke muren en de zware, gesloten deuren heen dringen. Gewoonlijk hoor ik alleen maar de boze uithalen; slechts heel af en toe onderscheid ik woorden, hatelijk en stekend, vol oude grieven en bittere wrok. De atmosfeer wordt vervuild door een gifwolk. *Eentweedrieviervijfzeszevenachtnegentienelftwaalf.* Ze zeggen dat schelden geen pijn doet, maar woorden kunnen je hart wel degelijk breken.

Vanavond is het anders. Mijn handen voelen warm en plakkerig aan. Ik open mijn handpalmen en zie dat ze onder het bloed zitten. De lijnen in mijn hand tekenen zich wit af in het zwartrood. Ik ben een en al paniek en verwarring. Wat is er gebeurd? Ze zijn me al aan het ontglippen, de afgelopen uren. Wat de ruzies van mijn ouders betreft heb ik een gebrekkig geheugen. Ik probeer ze te vergeten, en vaak lukt dat. *Alles goed thuis?* vroeg mijn docent pasgeleden. *Ja hoor,* zei ik. *Prima.*

Mijn oppervlakkige ik meende het, ook al wist mijn diep verborgen ik dat het niet waar was. Ik had alarmsignalen moeten afgeven in plaats van te glimlachen. Maar ik wilde zo graag dat alles normaal was. Ik had er zo mijn best voor gedaan.

Beneden kreunt mijn vader van inspanning. *Wat is er gebeurd?* Ik graaf uit alle macht in mijn geheugen, maar een groot deel van mezelf gaat op slot. Ik zie mijn eigen hand (schoon) naar de voordeur reiken en hoor het sissen van de schoolbus die wegrijdt. Joelle, mijn vriendin, bonst op het busraampje. Ik draai me om en zwaai, zij gebaart dat ik moet bellen.

Zoals altijd lag er een steen op mijn borst toen ik naar binnen ging. Mijn vader, journalist in het tijdperk van digitale media, is werkloos. Zijn afdeling kromp en kromp en kromp, tot ook hij naar het kantoor van de hoofdredacteur werd geroepen. In het begin was hij nog optimistisch. Maar toen de maanden zich aaneenregen tot een jaar, nam zijn humeurigheid toe. Mijn ouders waren allebei thuis, de hele dag. Ik wist nooit wat ik bij thuiskomst zou aantreffen, want ze schoten heen en weer tussen uitersten van lichtzinnig optimisme en uitzichtloze wanhoop.

Maar als ik die deur in mijn geheugen opendoe, staar ik in een donkere tunnel.

Eentweedrieviervijfzeszevenachtnegentienelftwaalf. Nu hoor ik de voetstappen van mijn vader. Hij loopt langzaam en met vaste tred van de eetkamer de hal in. Hij staat even stil bij de spiegel, iets wat hij altijd doet. Ik hoor het vertrouwde gekraak van de onderste tree en dan komt hij naar boven, met zware, trage stappen. Halverwege de trap blijft hij staan. Ik hoor mijn naam, maar ik reageer niet. Ik tril over mijn hele lijf. Ik ben in de tunnel en ik val dieper en dieper, draaiend en tuimelend, net als wanneer ze een narcosemasker op je gezicht zetten en je van honderd terug moet tellen en je de achtennegentig niet eens haalt.

Hij is op de overloop en loopt naar mijn kamer. Weer hoor ik mijn naam, maar ook nu reageer ik niet.

We moeten praten. Verstop je niet voor me. Hiervoor kun je je niet verstoppen.

En nu staat hij in de deuropening. Ik hoor hem ademen. Het klinkt als de zee, of als de ademhaling van mijn moeder wanneer ze haar yogaoefeningen doet op de veranda achter het huis, of als de wind in de bladeren buiten mijn raam.

En dan begint het gegil weer, het snijdt door me heen. Het duurt een seconde voor ik beseft dat het niet mijn moeder is die gult, maar ikzelf, luid en lang in al mijn angst en ellende. Mijn vader laat zich op zijn knieën zakken en ik zie zijn gezicht, dat door alles wat er is gebeurd vreemd en onherkenbaar is geworden. Dan reikt hij naar me onder het bed.

Deel een: Lana

1

Het was een grijze en koude winterdag, niet meer zo ijskoud als het was geweest, maar wel zo'n typische januaridag in upstate New York: kaal, kil, plat. Ik fietste over de kleine, verlaten campus en genoot van de rust die welhaast perfect is voor iedereen terugkeert van de kerstvakantie. De bomen waren kaal en reikten met hun kronkelige vingers naar het laaghangende, dichte wolkendek.

Ik was net terug op de universiteit, na een onverdraaglijke vakantie die ik bij mijn onverdraaglijke tante en onverdraaglijke nichtjes had doorgebracht. (En ik weet zeker dat ze precies zo denken over mij.) Maar we hebben het uitgehouden, want zo gaat dat met familie, hè? We houden het uit, met elkaar, of we dat nu leuk vinden of niet.

Dus verdroegen ze de donkerharige, donkerogige, chagrijnige indringer, een spookverschijning in hun zonnige, goudgelokte midden. En ik verdroeg hun vreselijk gelukkige saamhorigheid. Maar ik wist, net zo goed als zij, dat ik er niet helemaal bij hoorde. Ik was de kakkerlak in het beslag van hun lieve leventje. Te beleefd om me eruit te vissen lieten ze me zitten en aten om me heen.

Ik kan het ze ook niet echt kwalijk nemen. Want ze zijn aardig en goed en ze hebben me tegen beter weten in opgenomen, ook al werd het hun ontraden. Ik doe mijn best beleefd te zijn, en dat doen zij ook. En we zijn allemaal heel goed in het verdragen van ellende, vooral mijn tante, die daar van jongs af aan in geoefend is.

'Ik heb mijn leven zelf vormgegeven,' zei ze in een van die moeizame openhartige gesprekken die ze met me probeerde te voeren. 'En jij bent slim genoeg om hetzelfde te doen.'

Daar gelooft ze echt in. Ze denkt dat we onszelf scheppen en niet als onszelf geboren worden, dat de keuzes die we maken ons leven gestalten geven. Met voldoende positieve energie en goede feng shui kunnen we bijna alles aan. Ze is zo iemand die magisch denkt. Ik geloof dat ik haar benijd, ook al kan ik mijn minachting ternauwernood onderdrukken.

Ik zat vlak voor mijn afstuderen, in die periode waarin iedereen van je wil weten wat je verder met je leven gaat doen. Nog even doorstuderen voor mijn masterbul leek een goed idee, al was het maar omdat het uitstel betekende van het moment dat ik de vrijheid en de verdraagzaamheid van het academische wereldje moest inruilen voor de harde wereld van vroeg opstaan, ambitie en een negen-tot-vijf-mentaliteit. Ik zag mezelf niet ergens in een kantoorhokje zitten. Archiefkasten en rinkelende telefoons, trakteren op je verjaardag en papierbesparende maatregelen. Wat moest je met een bachelor in de psychologie? Doorstuderen, natuurlijk. De menselijke geest met al zijn geheimen is een onuitputtelijk studieobject. Toch?

Ook al had ik op dat gebied nog geen besluit genomen, één ding wist ik zeker. Ik had een baantje nodig. Er was geld voor alles; voor de universiteit en huisvesting, voor boeken en wat extra zaken. Daar hadden mijn ouders, wat hun tekortkomingen ook waren, wel voor gezorgd. Er was een bankrekening voor me geopend en ik had een notaris die ik belde als ik iets nodig had: Skylar Lawrence, de man met het chequeboek. Aan de telefoon klonk hij altijd jong, als een tienermeisje. Maar hij was oud, stokoud: kromme rug, kaal, gehuld in dure pakken, bril met goudkleurig montuur. Als oude bekende van mijn ouders was hij de executeur-testamentair van mijn moeder en de beheerder van mijn vermogen. We hadden elkaar in de loop der jaren een paar maal ontmoet, tijdens plechtstatige bezoeken aan zijn kantoor, waar hij monotone verhandelingen hield over de status van mijn moeders investeringen, over budgetten en de voorwaarden van de trust. Ik zat er wijs bij te knikken zonder enig idee waar hij het over had en te verlegen om veel vragen te stellen.

Als ik aan hem dacht, en dat was alleen als ik geld nodig had, zag ik hem zitten, nietig ogend, in zijn gigantische leren stoel met dat schitterende uitzicht op Manhattan, dat als een glinsterend tapijt om hem heen lag. Met een knokige hand drukte hij een toets in en dan verscheen er geld op mijn rekening. Ik hoor je denken: rijkeluiskindje. Klopt. Maar geloof me, je zou niet in mijn schoenen willen staan.

Tijdens mijn laatste gesprek raadde hij me aan een baantje te zoeken, omdat ik een licht rooster had.

‘Het zou goed voor je zijn,’ zei hij. Ik hoorde hem scherp inademen en langzaam weer uitademen. Hij was een roker. Zijn eigenlijk nog jeugdige stem begaf het af en toe, ging verloren in een vochtige, ro-

chelende hoestaanval. ‘Om je eigen geld te verdienen.’

‘Oké,’ zei ik. Dat zei ik wel vaker. Het was mijn standaardantwoord als ik niet wist wat ik moest zeggen.

‘En ook omdat je nu volwassen bent,’ vervolgde hij, alsof ik een tegenwerping had gemaakt. ‘En je dus moet gaan bedenken wat je met je leven gaat doen. Je eigen geld verdienen hoort daarbij.’

‘U klinkt als tante Bridgette.’

Ik hoorde hoe hij een lucifer afstreek en opnieuw een teug lucht inademde. Ik zal er niet ver naast zitten als ik zeg dat ze dit samen bekonkeld hadden. *We bepalen zelf wie we zijn* had ze in de kerstvakantie gezegd, en het was zeker niet de eerste keer dat ze dat zei. Ik wist dat het belangrijk voor haar was om dat te geloven. Niet alles is erfelijk.

‘Is mijn geld dan op?’ vroeg ik.

‘Nog niet,’ zei hij. ‘Maar zoals je weet zul je het na het behalen van je bul met minder moeten doen. Pas wanneer je dertig wordt krijg je volledige beschikking over je vermogen. Het was je moeders wens dat je je roeping vindt, en dat je in je eigen levensonderhoud leert voorzien.’

‘Klopt,’ zei ik. Dat wist ik, natuurlijk. Zowel Sky als Bridgette had dat herhaaldelijk naar voren gebracht. Op de een of andere manier was dat altijd een ver-van-mijn-bed-show geweest, het moment waarop ik mijn vleugels zou uitslaan en zou uitvliegen. Daar zat ik, op de rand van het academische nest, starend in de diepte. Ik had geen idee of ik zou opstijgen of als een hoopje botten zou neerstorten.

‘En met “minder” bedoelt u...?’

Hij noemde het bedrag van de kleine jaarlijkse toelage die ik zou krijgen om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen of als extraatje, mocht ik met de baan die ik vond niet voldoende verdienen. ‘Het was je moeders wens dat je je dromen zou najagen, dat je iets kon betekenen. Ze hoopte dat je andere mensen kon gaan helpen. Ze wilde niet dat een salaris doorslaggevend zou zijn bij je loopbaankeuze, maar de wens om iets voor anderen te doen.’

Uiteraard bracht niemand ooit mijn vader te berde, of wat zijn ideeën over mij waren.

‘Weet ik,’ zei ik. ‘Dat ga ik ook doen.’

Vandaar dat ik meteen op de eerste dag dat ik terug was, in mijn eentje over een van de slingerende campuspaden naar het bureau Studentenzaken reed om te kijken wat voor baantjes er op het prikbord werden aangeboden. Het gaf me een beetje een opgewonden gevoel.

Het idee om iets anders te gaan doen dan studeren, wat ik jarenlang ijverig had gedaan, sprak me wel aan. Ik was als beste leerling van mijn jaar afgezwaaid op high school. Op de universiteit haalde ik continu de hoogste cijfers. Kennis verwerven en ophoesten in de vorm van een essay of tentamen ging me gemakkelijk af. Al het andere, daar had ik moeite mee.

Honden uitlaten? In een koffiebar gaan werken? Of in een boekwinkel? Bibliotheekmedewerker worden? Wiskundebijles geven? Op het prikbord hing een kleurrijk allegaartje aan ‘Gezocht’-briefjes, met mogelijkheden te kust en te keur. Achter me zat een medewerker van bureau Studentenzaken te typen. Naast me ging driemaal de telefoon over; hij hield even op en begon toen opnieuw te rinkelen. Ik scheurde telefoonnummers van briefjes. Ik zag mezelf over straat gesleurd worden door vijf honden met een op knappen staande blaas, of van bistrotafeltje naar bistrotafeltje sjezen met espresso voor de cafeïnebehoefte, of in een stille zaal rondzwervende boeken op hun oude plaatsje terugzetten. Had mijn moeder zoiets voor ogen gestaan? Was dit werk waarmee je andere mensen hielp?

‘Wat dacht je hiervan?’

Ik schrok op uit mijn mijmeringen en zag mijn docent psychologie een eindje verderop staan. Hij bestudeerde een ander bord dat ook vol hing met baantjes. Er waren veel mensen die met iets omhoogzaten, die de hulp zochten van diegenen onder ons die wel een zakcentje konden gebruiken. Het was een subeconomie: gemakkelijke baantjes voor de toch al bevoorrechte jongeren. Het leek een grapje voor insiders. In de wankele wereldeconomie zijn het altijd de werkende minderbedeelden die moeten ploeteren om het hoofd boven water te houden, terwijl anderen op hun berg zitten en alleen maar binnenhalen. Maar dat kan ook mijn cynische blik zijn.

Ik liep naar hem toe en ging naast hem staan. Hij tuurde door zijn brillenglazen, haalde een briefje van het bord en reikte het aan.

“Alleenstaande moeder zoekt naschoolse opvang voor haar elfjarige zoon,” las ik. “Alle middagen tot en met het avondeten, incidenteel ook ’s avonds.”

‘Moet kunnen met jouw rooster,’ zei hij langs zijn neus weg. Ik had hem voor de vakantie verteld dat ik een baantje zocht en hij had me beloofd om naar iets geschikts uit te kijken.

Behalve dat hij mijn docent was, was hij ook mijn mentor. Kort na-

dat ik was begonnen was hij bij de universiteit in dienst getreden. We waren altijd vriendschappelijk met elkaar omgegaan, wat, nu ik ouder was, alleen maar gemakkelijker was geworden.

Langdon Hewes was de fatsoenlijkheid zelve. We spraken elkaar alleen in publieke ruimtes of in zijn kamer met de deur wagenwijd open. Hij leek te jong om zo op zijn hoede te moeten zijn, maar hij had zich laten ontvallen dat hij op dat gebied in het verleden iets vervelends had meegemaakt. Ik vroeg niet door, ook omdat ik niet over mijn eigen verleden wenste te praten. Hij streek met zijn hand door zijn altijd war-rige haardos en blikte, hoog boven me uittorend, omlaag.

‘Kindermeisje?’ vroeg ik sceptisch.

‘Ik zou het oppas noemen,’ zei hij.

‘Wat is het verschil?’

Hij haalde zijn schouders op en keek omhoog. Hij had de gewoonte de hemel of het plafond af te speuren als hij een antwoord zocht. Dan legde hij zijn hoofd in de nek en tuurde hij het grote niets in, alsof in het hemelruim alles besloten lag, klaar om gevonden te worden.

‘Kindermeisjes zijn voor kleine kinderen,’ sprak hij uiteindelijk. ‘Dat is meer een fulltimebaan. Oppassen is, hoe zal ik het zeggen, wat lossier, meer naar behoefte.’

De ferme knik waarmee hij zijn woorden bekrachtigde liet geen ruimte voor vragen. Hij wist vast niets van kindermeisjes of oppassen af, maar ik geloofde hem op zijn woord. Hij was toevallig wel gepromoveerd kinderpsycholoog en hij had zijn sporen verdiend op het gebied van psychopathologie bij kinderen. Hij had artikelen gepubliceerd in grote, populaire tijdschriften, waaronder *New York Times Magazine*, *Psychology Today* en *Vanity Fair*, en ook in een aantal topwetenschappelijke tijdschriften. Publiceren of creperen, dat was hier echt menens. Momenteel werkte hij aan een boek, een verzameling casestudy's, waarin hij, hoopte hij, populair en wetenschappelijk met elkaar kon verbinden. Wellicht was zijn mening over dit onderwerp toch wel iets waard. Dat was tenminste wat ik me voorhield.

Ik had de advertentie in mijn hand. Het was geen roze of geel papertje met een grappig of opvallend lettertype, zoals de meeste, maar een gewoon wit velletje met de tekst gecentreerd, in Times New Roman. Meer niet. Het was een hulpvraag in zwart en wit, wachtend op antwoord.

‘Je hebt dit semester maar drie cursussen,’ zei hij. ‘Die van mij, foren-

sische psychologie en kunstzinnige vorming. Licht pakket. Nooit een goed idee om te veel tijd over te hebben.'

Knap zou ik Langdon niet noemen, maar zijn voorkomen, compleet met een ietwat kromme rug, had iets prettigs. Zelfs zijn keurig gegerste wijde broeken en kaki's (afgewisseld met jeans), en zijn Merrell-crosstrainers deden vertrouwd aan. Met Langdon kwam je nooit voor verrassingen te staan, terwijl mijn innerlijke leven één kolkende chaos was. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om zo evenwichtig te zijn, zo gelijkmatig. Zijn aanwezigheid had altijd een kalmerende uitwerking op me.

'Je mag mij als referentie opgeven.'

'Ik heb geen ervaring als oppas.'

'Je studeert psychologie,' zei hij. 'Je hebt stage gelopen op Fieldcrest. Je was fantastisch met die kinderen.' En, met een glimlachje, alsof hij een binnenpretje had: 'Je had het hoogste cijfer van allemaal.'

Mijn stage op Fieldcrest, een aan de universiteit gelieerde school voor jongeren met gedragsstoornissen en sociaal-emotionele problemen, was op zijn zachtst gezegd heftig geweest. Het deed me goed te horen dat hij tevreden was over mijn werk daar. Zijn stagerapport was zeer lovend geweest, maar het was voor het eerst dat ik het hem hardop hoorde zeggen. Ik ging wat dichterbij hem staan en voelde dat mijn hart een sprongetje maakte. Dat kwam door het velletje papier in mijn hand, door zijn aanwezigheid, door het vooruitzicht dat er iets nieuws in mijn leven zou komen.

Ik viste mijn mobieltje uit mijn rugzak en toetste het nummer in terwijl we zijn kamer binnenliepen en plaatsnamen bij het bureau – ik ervoor, hij in zijn stoel waarin hij zich meteen opzij draaide om iets op zijn computer in te tikken.

'U spreekt met Lana Granger,' zei ik toen een vrouw opnam. 'Ik bel als reactie op uw advertentie.'

'Dat is mooi,' zei ze. Ze klonk een beetje buiten adem. Op de achtergrond hoorde ik papiergeritsel. 'Kun je vandaag langskomen voor een kennismakingsgesprek?'

Buiten leek een zonnestraal door het wolkendek te breken; voor het eerst sinds maanden, voor mijn gevoel, zag ik een stukje blauw in de lucht.

'Ehh,' antwoordde ik een beetje oenig. Dat het zo snel zou gaan had ik niet verwacht. Maar waarom ook niet? Als je een oppas zocht, dan

had je die ook nodig. Ik wierp een blik op mijn pols om vervolgens vast te stellen dat ik geen horloge droeg. Ik had niet eens een horloge. En ik wist dat ik die dag verder niets te doen had. ‘Dat lukt wel.’

‘Perfect,’ zei ze. Ze klonk levendig en opgewekt. Aardig, leek me. ‘Na de lunch, rond een uur of twee?’

We wisselden het een en ander aan informatie uit: haar adres (een klein stukje fietsen van de campus), haar naam (Rachel Kahn, zoon Luke), en mijn telefoonnummer. Toen het gesprek beëindigd was, keerde Langdon zich naar me toe en keek me aan. Zijn gezicht had een vreemde uitdrukking, een die ik niet kon duiden. Maar hij was een denker; zijn geest was altijd bezig met het bedenken en ontwikkelen van theorieën.

‘Goeie actie,’ zei hij.

‘Ik heb niets gedaan, alleen gebeld.’

‘Vandaag is de eerste dag van je echte leven,’ zei hij. ‘Dit kan weleens je eerste échte baan worden.’

Het was me niet duidelijk of hij me, op zijn eigen, charmante manier, in de maling nam. Ik glimlachte alleen maar. Het voelde best als een grote stap, ik was zelfs een beetje bibberig van blijdschap. Fijn dat ik hem had om dat gevoel mee te delen.

‘Ik neem je mee uit lunchen, om het te vieren,’ zei hij. ‘Kom, op naar de pizza.’

Ik dacht aan mijn tante Bridgette, die eigenlijk helemaal niet zo onverdraaglijk is. Echt niet. Alleen is ze mijn moeder niet. Ik weet dat ze om me geeft, maar ze houdt niet van me. Alleen een kind dat haar moeder heeft verloren weet dat daar een gapende, onoverbrugbare kloof tussen zit. *Je hebt afschuwelijke dingen meegemaakt, maar dat betekent niet dat je niet een gelukkig, normaal leven kan leiden,* zei ze een keer tegen me. Ik had met haar te doen, want ik dacht echt dat ze daar ongelijk in had. Ik ben getekend, zo is het toch? Voor het leven. Maar goed, om wat voor mallotige redenen dan ook, toen we Langdons kamer uit liepen, kwam het even in me op dat ze misschien toch wel gelijk kon hebben.